

Arrest

nr. 203 840 van 16 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen in 2011 België is binnengekomen, diende op 30 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verbleef toen in de gevangenis te Antwerpen.

1.2. Op 3 april 2018 werd de beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats en werd verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum voor Illegalen te Merksplas.

1.2. Op 24 april 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 30/03/2018

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

In het kader van een onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaatgeneraal op 18 april 2018 van 10.00 uur tot 10.55 uur een persoonlijk onderhoud via videoconferentie. Op uw vraag verliep het persoonlijk onderhoud in het Nederlands.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Tetouan. U bent vijftintig jaar oud en verblijft momenteel een zestal jaar in België. U heeft hier een relatie met O. B. U woonde tot uw komst naar België in Tetouan. Uw moeder en twee broers zijn nog in Marokko. U heeft één broer, A. genaamd, die in België woont.

Na de dood van uw vader in augustus 2010 kreeg uw familie problemen. De ex-vrouw van uw vader en haar familie waren uit op zijn erfenis. Ook wilden zij de vergunning voor een taxi, die zij ooit via uw vader verkregen hadden, niet aan uw moeder terugbezorgen. Uw familie begon daarvoor een rechtszaak. Uw broer M. Amin werd op een dag aangereden door een voertuig. U stelt dat de familie van deze ex-vrouw uw broer trachtte te vermoorden. Later kreeg uw broer ook mentale problemen. Uw moeder meende dat uw leven in gevaar was en vroeg u te vertrekken. In augustus 2011 heeft u Marokko verlaten. U kwam via Spanje en Frankrijk naar België. U verbleef hier steeds illegaal en woonde bij uw broer A.

Op 17 december 2017 werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. U verbleef er onder aanhoudingsmandaat wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. U bent ook bekend voor andere feiten (illegaliteit, zware diefstal) en werd drie keer veroordeeld.

Een repatriëring voorzien voor 5 april 2018 werd op 29 maart 2018 geannuleerd. Daags nadien diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 april 2018 werd u overgebracht naar het Centrum voor illegalen te Merksplas (CIM), waar u nog steeds verblijft.

U verklaart niet terug te kunnen naar Marokko waar u problemen vreest met de ex-vrouw van uw vader en haar familie. Bovendien heeft u een medisch probleem (anale fissuur), een maand geleden onderging u nog een ingreep.

Daags na het persoonlijk onderhoud heeft u volgende documenten aan het CGVS overgemaakt: een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van een arrest van rechtbank in Marokko die uitspraak deed in de zaak van de taxivergunning en enkele attesten in verband met uw medisch probleem.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U maakt melding van medische klachten (darmproblemen) en legt na het gehoor enkele attesten neer waaruit blijkt dat u in maart 2018 een ingreep onderging. Echter, gezien de aard van dit probleem (volgens een medisch document een anale fissuur), kan niet worden aangenomen dat dergelijke klacht het standaard procedureverloop in het gedrang zou brengen of u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Tijdens het gehoor maakte u bovendien op geen enkel moment melding van enig ongemak.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Verder dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Marokko een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo blijken uw asielmotieven geen verband te houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen van gemeenschappelijke aard zijn. U verklaart dat uw vader in augustus 2010 kwam te overlijden en dat zijn ex-vrouw vervolgens uit was op zijn erfenis. U stelt dat deze vrouw u en uw broers wou treffen. Dergelijke zaken houden geen verband met de hierboven opgesomde criteria van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

Het CGVS wijst vooreerst op het laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming. U stelt dat u in 2011 naar België bent gekomen en steeds illegaal in het land heeft verbleven. Uit het dossier noch uit uw verklaringen blijkt dat u ooit heeft getracht een einde te stellen aan uw illegaal verblijf (CGVS, p.3, 4). U heeft in die zes jaar ook nooit een asielaanvraag ingediend. U argumenteert dat uw Nederlands nog niet zo goed was, dat u onder een andere naam gekend was en dat u niet op de hoogte was van uw rechten (CGVS, p.4). Dit kan geenszins overtuigen, te meer u in het verleden al meermaals in contact kwam met de DVZ en met Justitie, waarbij u werd bijgestaan door een advocaat (CGVS, p.4). Dat u dan nooit zou hebben nagegaan op welke manier u een einde zou kunnen stellen aan uw onwettig verblijf, is zeer merkwaardig. Pas op 30 maart 2018, nadat een voorziene repatriëring op 29 maart 2018 werd geannuleerd, diende u uw asielaanvraag in. Het lijkt er echter sterk op dat dit verzoek om internationale bescherming louter bedoeld is om een nieuwe poging tot repatriëring te verijdelen. Dat u nooit een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten roept vraagtekens op bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat u zich hier jarenlang een valse identiteit heeft aangemeten. U verklaarde Al Haradi Adil te zijn, geboren op 29 december 1994. In januari 2018 achterhaalde de DVZ evenwel dat uw ware identiteit E. H. M. is. Uit de info van de DVZ blijkt nog dat u op 4 november 2010 een visum heeft verkregen, wat u overigens blijft ontkennen (CGVS, p.3). Gezien de info van de DVZ mag worden aangenomen dat u met uw eigen paspoort en met een geldig visum naar België gekomen bent. De vaststelling dat u eerder leugenachtige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw identiteit en dat u pas na een verblijf van zes jaar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, ondermijnt de ernst van uw beweerde vrees in ernstige mate.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u bijzonder vage verklaringen aflegt met betrekking tot de personen die u zegt te vrezen. Gevraagd naar de naam van de ex-vrouw van uw vader, kan u slechts haar voornaam noemen (CGVS, p.5). Waar zij na de scheiding ging wonen, weet u niet (CGVS, p.9), noch kan u verduidelijken waar zij nu zou zijn (CGVS, p.5). U zegt ook haar familie te vrezen maar kan dan weer geen informatie over die familie geven. Of die ex-vrouw broers heeft, kan u niet zeggen. U zegt dat ze misschien broers heeft, u acht het ook mogelijk dat die eventuele broers ook zonen hebben (CGVS, p.6). Namen van familieleden zijn u al helemaal onbekend (CGVS, p.6). U noemt elders wel één naam, maar weet niet of het een broer van die vrouw betreft, waarna u zegt te denken dat het verre familie is (CGVS, p.8). Voorts beweert u dat het een rijke en machtige familie is die wordt gesteund door een corrupt politieapparaat (CGVS, p.8, 9). Hoe de familie haar rijkdom vergaarde, kan u echter niet verduidelijken. U denkt dat ze "misschien" hebben geërfd (CGVS, p.9) en u weet niet eens welk beroep de broers van deze vrouw uitoefenen (CGVS, p.9). U verklaart uiteindelijk "helemaal niets" over hen te weten (CGVS, p.9). Dat u geen duidelijke informatie kan verschaffen over de mensen die u zegt te vrezen, is zeer merkwaardig en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de problemen die u en uw broers met deze vrouw zouden hebben gekend, bent u overigens ook zeer onduidelijk. U stelt dat één van uw broers op een dag werd aangereden en later mentale problemen kreeg (CGVS, p.5). U legt echter niet het minste begin van bewijs neer voor dit incident, laat staan dat u aantoont dat de ex-vrouw van uw vader of iemand uit haar omgeving hiervoor verantwoordelijk zouden zijn. Dat u voorts beweert dat deze familie uw broer nadien ook nog eens helemaal gek maakte en zijn mentale problemen toeschrijft aan "abracadabra" en hekserij (CGVS, p.6), komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Dergelijke boude uitspraken kunnen bezwaarlijk ernstig worden genomen. Het CGVS stelde u voorts meermaals de vraag of u zelf ooit werd aangesproken, bedreigd of geïntimidat door deze personen. Echter, telkens gaf u aan dat dit niet het geval was en dat uw moeder u preventief wegstuurde omdat zij meende dat u gevaar liep (CGVS, p.5). Verder gevraagd of uw familie sinds uw vertrek, nu toch al zes jaar geleden, nog problemen kende met deze personen, blijkt dit niet het geval. Twee broers zouden nog in Marokko wonen, maar u beweert niet te weten waar ergens (CGVS, p.7). In tijden van sociale media lijkt dit ongeloofwaardig. Gevraagd of uw moeder dan niet iets hoorde van deze ex-vrouw, die volgens u ook jullie ouderlijk huis zou willen inpikken, zegt u dat niet te weten (CGVS, p.8). Dat u, die telefonisch contact onderhoudt met uw moeder, niet informeerde naar eventuele moeilijkheden die zij zou kennen met de personen die aan de basis van uw vertrek uit Marokko zouden hebben gelegen, is eveneens zeer ongeloofwaardig. Op geen enkel moment maakt u het aannemelijk dat u en uw familie worden geïntimidat.

Het CGVS stelt voorts vast dat u al op 2 oktober 2017 in de gevangenis gehoord werd door de DVZ en dat u tijdens dat gehoor geen enkele melding maakte van deze beweerde erfeniskwestie. Gevraagd waarom u niet naar Marokko kan terugkeren, antwoordde u louter dat u bij uw toekomstige vrouw in België wou zijn, dat u geen familie meer zou hebben in Marokko en dat u zich hier goed voelt. Hiermee geconfronteerd, oppert u dat u de vraag niet goed begreep en dat men u pas bij een volgend gehoor wél uitlegde wat de vraag inhield (CGVS, p.7). Dit kan geenszins overtuigen, te meer de vraagstelling in het gehoor van 2 oktober 2017 aan duidelijkheid niets te wensen overlaat en u een zeer goede kennis van het Nederlands hebt.

Mocht het CGVS geloof hechten aan de door u ingeroepen motieven, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat het door u geschetste probleem veeleer van zeer lokale aard is en dat u zich elders in Marokko kan vestigen om aan deze beweerde bedreiging te ontsnappen. Het CGVS wijst op de vaststelling dat u tijdens uw gehoor voor de DVZ verklaarde dat als u dan toch zou worden teruggestuurd, u rekent op de financiële hulp van België om elders in Marokko een nieuw leven te beginnen. Hiermee leek u een terugkeer zelf geenszins uit te sluiten.

U geeft voorts aan dat u niet naar Marokko kan terugkeren omdat u een medische probleem heeft. Een maand geleden onderging u een ingreep. U legt enkele attesten neer die dit moeten bevestigen. Dat u nog steeds met dit ongemak kampt, kan niet uit deze attesten worden afgeleid. Bovendien, mocht u menen dat dergelijke zaken aanleiding kunnen geven tot het verwerven van een verblijfsstatus, dan dient u zich tot de daartoe geëigende procedure (9ter) te richten.

De documenten die u neerlegt, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. De overlijdensakte bevestigt de dood van uw vader. Dat hij in 2010 kwam te overlijden, wordt niet betwist. Het arrest van een rechtbank toont aan dat uw familie een rechtszaak begon tegen de genaamde M. Z. U geeft zelf aan dat uw familie deze zaak gewonnen heeft. Dat u een vete kent met de ex-vrouw van uw vader blijkt niet uit dit arrest, laat staan dat u hiermee aantoont dat u door die ex-vrouw en haar omgeving met de dood zou worden bedreigd.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van een laissez-passer uitgereikt door het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen. Dit document heeft louter betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel aan als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Allereerst stelt verwerende partij aan verzoekende dat zij te lang gewacht heeft met het indienen van een asielaanvraag.

Dit zou haar geloofwaardigheid danig ondermijnen.

De verzoekende partij heeft nochtans aan de verwerende partij uitgelegd dat haar kennis omtrent de verblijfsmogelijkheden in België onbestaande was.

Zij had wel advocaten in het kader van haar strafrechtelijke procedures, doch deze hadden geen kennis van het verblijfsrecht.

Het is maar in het gesloten centrum dat zij met veel 'illegale lotgenoten' in aanraking gekomen is en alsdan beseftte dat haar probleem wel eens in aanmerking zou kunnen komen voor de vluchtelingenstatus, minstens subsidiaire bescherming.

In een antwoord op een parlementaire vraag (Bulletin nr : B067 - Schriftelijke vraag en antwoord nr : 0545 - Zittingsperiode 54, cf. <https://www.dekamer.be/kvvcr/showpage.cfm?section=qrva&language=nl&cfm=qrvaXml.cfm?legislat=54&dossierID=54-b067-885-0545-2015201607837.xml>) antwoordde de staatssecretaris:

4. Het CGVS kan niet overgaan tot weigering van de status van vluchteling of subsidiaire beschermingsstatus enkel en alleen omwille van het niet tijdig indienen van de asielaanvraag. Maar het laattijdig indienen van de asielaanvraag kan een element - naast vele andere - zijn in de beoordeling van de geloofwaardigheid.

Het volstaat dus inderdaad niet om de laattijdigheid vast te stellen om de aanvraag te weigeren. Niet alleen moet het in z'n context geplaatst worden (het 'moet' immers geen element zijn, doch het 'kan'), ook de andere motieven moeten pertinent zijn, want het kan slechts één element 'naast vele andere' zijn. Welnu, veel andere motieven zijn er niet.

II.1.2. De verwerende partij vervolgt immers:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij had nochtans geen enkel belang om over deze visumaanvraag te liegen.

Ze heeft trouwens onmiddellijk gezegd dat ze een visum heeft aangevraagd in 2010, doch ze was niet op de hoogte dat ze effectief een positief antwoord gekregen had.

Cf. gehoorverslag, p. 3:

[citaat uit notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3]

De mails van DVZ in het administratief dossier bewijzen hoegenaamd niet het tegendeel:

[citaat uit mail van A. Dendas van 19 januari 2018]

En:

[citaat uit mail van V. Durant van 22 januari 2018]

Op welke basis dat de verwerende partij meent te mogen concluderen dat de verzoekende wel degelijk een visum kreeg, is aldus een raadsel... ter verduidelijking: "BAHLOUL Aba" is zelf één van de corresponenten in de mail en de persoon bij DVZ die de negatieve visumbeslissing genomen heeft.

Ervoor stak ook nog volgende mail in het dossier, doch het is onduidelijk of dit dan toch een positieve beslissing zou zijn - op basis van de mail d. 22/01/2018 (hierboven) kan wellicht geconcludeerd worden van niet en werd wellicht de negatieve visumbeslissing genomen op 4/11/2010:

[citaat uit mail van A. Dendas van 19 januari 2018]

Het lijkt er dus opnieuw op dat de verwerende partij overhaaste conclusies getrokken heeft!

II.1.3. De verzoekende partij heeft zo goed mogelijk geprobeerd de feiten van 7-8 jaar geleden trachten te vertellen.

Uiteraard zijn er feiten die zij niet wist of die zij zich thans minder goed herinnert.

Wel is het opvallend dat de verwerende partij er niet in slaagt om de verzoekende partij op tegenstrijdigheden te betrappen.

Bijvolg gooit zij het over de subjectieve boeg door verzoekende partij 'vaagheden' te verwijten. Dit is natuurlijk een beetje makkelijk.

Nochtans mag en kan het relaas van de verzoekende partij niet onderschat worden. Corruptie is immers alomtegenwoordig in de Marokkaanse maatschappij en tevens bij de politie.

[citaat van https://fr.wikipedia.org/wiki/Corruption_au_Maroc]

[citaat van <https://www.vabiladi.com/articles/details/19483/corruption-iusticemaroc-temoignage-d-un.html>]

Voelende dat haar probleem tijdens het gehoor niet au sérieux werd genomen, heeft de verzoekende partij tevergeefs getracht dit probleem aan te kaarten.

Cf. gehoor, p. 9:

[citaat uit notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9]

Dit blijkt ook het administratief dossier: er steekt geen enkel document in omtrent de werking van de Marokkaanse politie...!

Dit is niet ernstig. Hoe kan de verwerende partij nu de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij inschatten als zij zelfs niet nagegaan is in welke mate men op bescherming van de Marokkaanse politie kan rekenen.

II.1.4. Tenslotte verwijt de verwerende partij de verzoekende partij ook nog eens dat zij niet direct al haar problemen zou hebben aangekaart bij de DVZ dd. 2 oktober 2017:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Vooreerst betrof het slechts een korte vragenlijst van vier vragen.

Nergens werd op een open manier gevraagd naar redenen die de verzoekende partij verhinderen terug te keren naar Marokko:

[citaat uit de vragenlijst (gevangenis) van 2 oktober 2017]

De verwerende partij moet maar eens verduidelijken waar er redelijkerwijze van de verzoekende partij kon worden verwacht dat zij op die vragenlijst over de erfeniskwestie zou beginnen...

Bovendien kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij er wel degelijk spontaan over begint wanneer zij wordt geïnterviewd in de gevangenis dd. 18 januari 2018:

[citaat uit het rapport DID, interview 18 januari 2018 in de gevangenis te Antwerpen]

De verwerende partij lijkt dit niet gelezen te hebben of zwijgt hier alleszins in alle talen over.

II.1.5. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft en aldus artikel 48/3 VW geschonden heeft.

Minstens werd verzoekende partij ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus ontzegd en aldus artikel 48/4 VW geschonden heeft. De verzoekende partij kan immers niet rekenen op adequate bescherming van de Marokkaanse politie. Dit werd echter geenszins onderzocht door de verwerende partij.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, betwist verzoeker niet dat zijn problemen geen verband houden met de criteria die zijn opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Deze vaststelling is correct en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op motieven die niet kunnen worden aanvaard.

Verzoekers toelichting dat hij pas op het ogenblik dat hij in het gesloten centrum was, beseftte dat hij in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming en voordien geen advocaat had geraadpleegd die kennis had van verblijfsprocedures, is niet ernstig. Verzoeker heeft immers zijn verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 maart 2018, op het ogenblik dat hij nog in de gevangenis te Antwerpen verbleef. Hij kwam bovendien naar België in 2011 als meerderjarige jongeman die hier een broer, twee ooms en een tante heeft (DVZ-verklaring, stuk 6, p. 9, vraag 20). Verzoeker kan trouwens niet ontkennen dat hij reeds meermaals in aanraking is gekomen met Justitie en de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij toegang kreeg tot een advocaat. Van verzoeker wordt daarom verwacht dat, als hij Marokko heeft verlaten omwille ernstige problemen, hij zijn nood aan internationale bescherming sneller kenbaar zou maken en laten onderzoeken, dan op het ogenblik dat het duidelijk wordt dat hij op 5 april 2018 zal worden gerepatriëerd naar Marokko.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de overige motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet pertinent zijn. Zijn opmerking dat er weinig andere motieven zijn, wijt de Raad in de eerste plaats aan verzoeker zelf die in wezen slechts een erfeniskwestie en een medisch probleem aanbrengt als reden waarom hij niet kan terugkeren naar Marokko (CGVS-vragenlijst, stuk 6, p. 1-2).

De bestreden beslissing motiveert terecht als volgt:

“Bovendien dient te worden opgemerkt dat u bijzonder vage verklaringen aflegt met betrekking tot de personen die u zegt te vrezen. Gevraagd naar de naam van de ex-vrouw van uw vader, kan u slechts haar voornaam noemen (CGVS, p.5). Waar zij na de scheiding ging wonen, weet u niet (CGVS, p.9), noch kan u verduidelijken waar zij nu zou zijn (CGVS, p.5). U zegt ook haar familie te vrezen maar kan dan weer geen informatie over die familie geven. Of die ex-vrouw broers heeft, kan u niet zeggen. U zegt dat ze misschien broers heeft, u acht het ook mogelijk dat die eventuele broers ook zonen hebben (CGVS, p.6). Namen van familieleden zijn u al helemaal onbekend (CGVS, p.6). U noemt elders wel één naam, maar weet niet of het een broer van die vrouw betreft, waarna u zegt te denken dat het verre familie is (CGVS, p.8). Voorts beweert u dat het een rijke en machtige familie is die wordt gesteund door een corrupt politieapparaat (CGVS, p.8, 9). Hoe de familie haar rijkdom vergaarde, kan u echter niet verduidelijken. U denkt dat ze “misschien” hebben geërfd (CGVS, p.9) en u weet niet eens welk beroep de broers van deze vrouw uitoefenen (CGVS, p.9). U verklaart uiteindelijk “helemaal niets” over hen te weten (CGVS, p.9). Dat u geen duidelijke informatie kan verschaffen over de mensen die u zegt te vrezen, is zeer merkwaardig en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de problemen die u en uw broers met deze vrouw zouden hebben gekend, bent u overigens ook zeer onduidelijk. U stelt dat één van uw broers op een dag werd aangereden en later mentale problemen kreeg (CGVS, p.5). U legt echter niet het minste begin van bewijs neer voor dit incident, laat staan dat u aantoont dat de ex-vrouw van uw vader of iemand uit haar omgeving hiervoor verantwoordelijk zouden zijn. Dat u voorts beweert dat deze familie uw broer nadien ook nog eens helemaal gek maakte en zijn mentale problemen toeschrijft aan “abracadabra” en hekserij (CGVS, p.6), komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Dergelijke boude uitspraken kunnen bezwaarlijk ernstig worden genomen. Het CGVS stelde u voorts meermaals de vraag of u zelf ooit werd aangesproken, bedreigd of geïntimidieerd door deze personen. Echter, telkens gaf u aan dat dit niet het geval was en dat uw moeder u preventief wegstuurde omdat zij meende dat u gevaar liep (CGVS, p.5). Verder gevraagd of uw familie sinds uw vertrek, nu toch al zes jaar geleden, nog problemen kende met deze personen, blijkt dit niet het geval. Twee broers zouden nog in Marokko wonen, maar u beweert niet te weten waar ergens (CGVS, p.7). In tijden van sociale media lijkt dit ongeloofwaardig. Gevraagd of uw moeder dan niet iets hoorde van deze ex-vrouw, die volgens u ook jullie ouderlijk huis zou willen inpikken, zegt u dat niet te weten (CGVS, p.8). Dat u, die telefonisch contact onderhoudt met uw moeder, niet informeerde naar eventuele moeilijkheden die zij zou kennen met de personen die aan de basis van uw vertrek uit Marokko zouden hebben gelegen, is eveneens zeer ongeloofwaardig. Op geen enkel moment maakt u het aannemelijk dat u en uw familie worden geïntimidieerd.”

“De documenten die u neerlegt, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. De overlijdensakte bevestigt de dood van uw vader. Dat hij in 2010 kwam te overlijden, wordt niet betwist. Het arrest van een rechtbank toont aan dat uw familie een rechtszaak begon tegen de genaamde M. Z. U geeft zelf aan dat uw familie deze zaak gewonnen heeft. Dat u een vete kent met de ex-vrouw van uw vader blijkt niet uit dit arrest, laat staan dat u hiermee aantoont dat u door die ex-vrouw en haar omgeving met de dood zou worden bedreigd.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van een laissez-passer uitgereikt door het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen. Dit document heeft louter betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.”

Er liggen bijgevolg geen elementen voor die de ernst van de problemen op enige wijze kunnen staven. In het licht van deze vaststellingen, kan de voorgehouden erfeniskwestie met de ex-vrouw van zijn vader geenszins worden gekwalificeerd als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade, als bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. De stelling dat corruptie in de Marokkaanse maatschappij en de politie alomtegenwoordig is, ondermijnt voorgaande vaststelling niet.

Het bestaan van een bepaalde ziekte kan geen aanleiding geven tot internationale bescherming bij gebrek aan een actor als bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (zie ook HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, ECLI:EU:C:2014:2452, “*Mohamed M'Bodj/Belgische Staat*”).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Een bespreking van de overige grieven tegen overtollige motieven van de bestreden beslissing dringt zich dan ook niet op.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP